

Balmazújváros, 1920. január 2. – Debrecen, 1976. április 30.

A szülői házban egyszerre volt jelen – apja, Veres Péter népi író személyén keresztül – a szegényparaszti életforma és a magas színvonalú értelmiségi gondolkodás. A biztos kenyér érdekében – az apai elvárásnak megfelelően – az elemi iskola elvégzése után a szíjgyártó mesterséget tanulta ki. Szakmája lehetővé tette számára, hogy kapcsolatot teremtsen a debreceni ifjúmunkásokkal, munkásmozgalmi szervezetekkel, ami szintén erős hatással volt gondolkodására. A háború éveit Gerei Péter néven színes beszámolókat írt a Szabad Szóba és a Népszavába a falu életéről és a világról alkotott véleményéről. Később, anyja lánykori neve után, Nádasdi Péter néven írt. 1944 novemberében egyik kezdeményezője volt a faluban a Magyar Kommunista Párt helyi szervezete megalakításának. Titkárrá választották. Kommunista mandátummal december 16-án képviselő lett az Ideiglenes Nemzetgyűlésben. Részt vett a közigazgatás demokratizálásában. A földreform végrehajtását Hajdú vármegye kormánybiztosaként irányította. Ezt követően, 1945–1946-ban az MKP debreceni területi bizottságának agitációs és propaganda titkára lett. Innen a Fogyasztási Szövetkezetek élére került. Nem érezte jól magát ebben a beosztásban, így – két rövid kitérő után – régi vágyát valóra váltva újságíró lett. Először a Termelőszövetkezet című hetilapnál, majd a Magyar Vetés és a Földművelő című újságoknál dolgozott. A Képes Újsághoz 1960-ban került, főszerkesztő, illetve főszerkesztő-helyettes volt. Innen ment nyugdíjba 1973-ban. Az újságírás mellett alkalma nyílt irodalmi munkásságra is, gyakran publikált a Csillagban, az Új Hangban, majd az Élet- és Irodalomban. Élete utolsó éveiben apja hagyatékát is gondozta. Tagja volt az Írószövetségnek, a Művészeti Alapnak és a Hazafias Népfront mezőgazdasági bizottságának.